

L'OPINIÓ

Surt cada dissabte

15 cèntims

PER CAUSES ALIENES A LA NOSTRA VOLUNTAT, ENS VEIEM OBLIGATS A DEIXAR DE COMENTAR COM VOLIEM LA MORT DE CLEMENCEAU.

EDITORIAL

La post-Exposició

Actualment es debat el problema del destí que cal donar al recinte de Montjuïc ocupat per l'actual Exposició. Un problema que interessa o, millor dit, hauria d'interessar vivament tots els barcelonins i tots els catalans. Són diverses les suggestions fetes sobre el particular. N'hi ha una, però, que mereix tota la nostra atenció i tota la nostra conformitat. La féu Lluís Duran i Ventosa en la conferència que donà fa unes setmanes a l'Ateneu Barcelonès. Es tracta d'una qüestió prèvia que cal deixar ben precisada.

Deia Lluís Duran i Ventosa, dirigint-se a les generacions que puguen, que la conquesta per la ciutat de la muntanya de Montjuïc és una realitat que, probablement, s'haurà de defensar. El seu fi instint d'home acostumat a moure's entre els impulsos de les classes propietàries i mercantils barcelonines, li ha fet comprendre el perill que la post-exposició representa per als interessos de la ciutat. Davant els gravàmens que el dèficit de l'Exposició comportarà, tem que no es busqui la solució sostreient el parc de Montjuïc i el restant de la muntanya, avui pertanyent a l'Estat, del domini públic municipal, per fer-ne parcel·les o solars a bon preu per construir-hi cases de lloguer. D'aquesta manera, en lloc de dèficit hi hauria benefici, però Montjuïc passaria a ésser un Valldarriac més, en lloc de continuar essent el parc públic propietat de tots els barcelonins, pulmó indispensable d'una edificació tan atapeïda com la de Barcelona.

Realment, és un deure de tots els barcelonins, principalment els que pertanyen a les noves promocions, defensar amb el pit necessari aquesta conquesta brillant que s'ha fet, a favor de la ciutat, de la muntanya de Montjuïc. Són pocs els espais lliures que l'interior de Barcelona presenta. A penes hi ha jardins públics per als infants. Demostraria una deixadesa imperdonable perme-

tre que el parc de Montjuïc no continués essent un lloc d'esplai, de repòs i d'aire pur per tot el poble barceloní.

La missió de defensar aquesta muntanya-jardí incumbeix però, en primer terme, a tota la classe treballadora de la nostra ciutat. Des de fa molts anys les famílies obreres dels districtes veïns de la muntanya l'han aprofitada per esplanar-se els dies de festa. Sortint de l'estretor i de la fosca de les habitacions malsanes i apinyades, han buscat el sol i l'aire que els faltava cada dia prop de les fonts de Montjuïc. Aquesta possessió, de tan continuada tradicional, constitueix el millor títol de domini que el po-

ble treballador ha de fer valer contra els que vulguin prendre-li, a benefici de quatre propietaris, el què ja és seu.

Els problemes de la post-exposició són molts i permeten solucions ben diverses. Hi ha una qüestió, però, la que Lluís Duran i Ventosa planteja molt oportunament, que pel seu caràcter de prèvia obliga, des d'ara, a pronunciar-se tots els barcelonins, tinguin les idees que tinguin, siguin de la classe que siguin. Nosaltres ja ho hem fet, ben clarament. La muntanya de Montjuïc, tota la muntanya, ha d'ésser domini públic, inalienable, de la Municipalitat barcelonina.

Per un socialisme català

per JAUME MIRAVITLLES

I

Cal, per definir un moviment polític, enquadrar-lo en les circumstàncies de temps i de lloc. Un dels errors que cometen els crítics ultramarxistes és oblidar, precisament, els preceptes fonamentals de Marx i de considerar els fets socials a una escala teòrica i abstracta.

Per evitar errors d'interpretació, no vull pas referir-me a la crònica. Només

intentaré posar de manifest les grans línies del moviment obrer després de la guerra.

"Els arbres impossibiliten sovint de veure el bosc". En aquestes condicions, la no-intervenció en els fets polítics d'ara fa 10 anys que la meua joventut ocasiona, no serà pas nociva al meu assaig crític.

No pretenc, naturalment, posar el punt final. obro, però, la discussió en un camp fins ara inèdit a Catalunya. Es a dir, discuteixo un fet històric, amb un procediment històric apropiat. Això és una banalitat, necessària, però, en un poble com el nostre on no es pot parlar d'història sense tornar-se vermell.

La guerra exalta a Catalunya el sentiment de llibertat. La propaganda francesa entorn de Bèlgica i de Sèrbia galvanitza el nostre sentiment pairal. El moviment social troba una magnífica llevadura en la ideologia llibertària que els aliats oposen a l'"ordre germànic".

La prosperitat econòmica que travessam fa, per altra banda, que els problemes polítics que interessin concretament la classe obrera s'ajornin "sin die".

Els obrers lluiten, sovint amb èxit, per prerrogatives exclusivament econòmiques: salaris, condicions de treball, que no afecten ni el règim polític en vigor, ni el sistema de producció.

Els obrers, a més a més, discuteixen (continua a la pàg. 6)

—Escolteu, senyor guàrdia. No és per aquí l'arc del trumfo?

—Querrà usted decir el arco del triunfo.

—No senyor, la dona ja em va donar aquest trumfo perquè me'n recordés.